

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

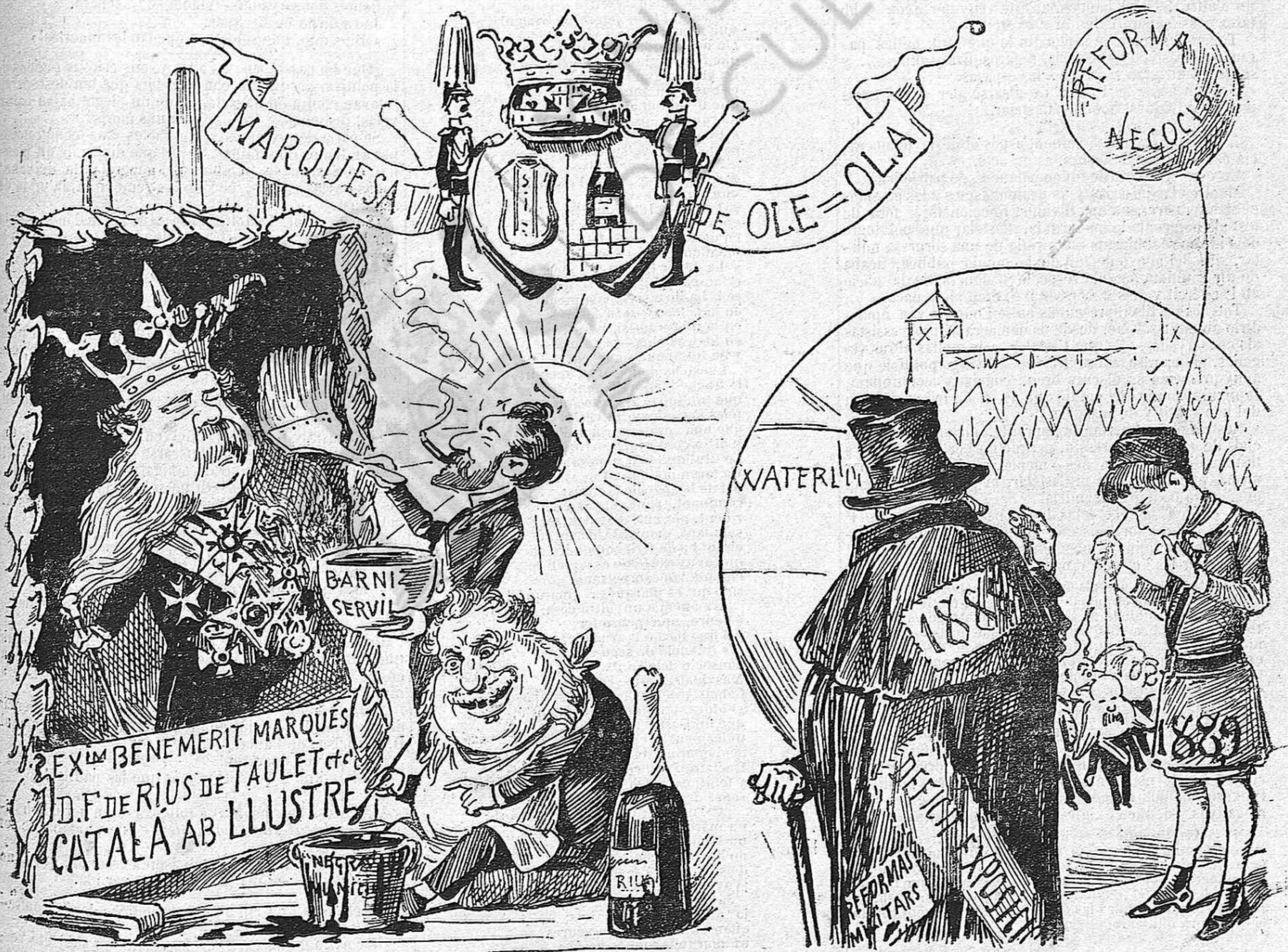
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN MARQUES QUE VE, Y UN ANY QUE SE 'N VA.

Aeabantli 'l retrato.

—Adèu noy, prèn aixó que no 't faltará feyna per tot l' any.

POLÍTICA.

any 1888 està á punt de tirar teló, y á dintre de l'escena se sent gran soroll de sabres.

La qüestió candent es la militar.

Sembla que tot s'ha fet expressament perque 'ls encarregats de guardar l'ordre y la tranquil·litat pública s'entretingan á perturbarlos.

A un costat las armas generals: l'infanteria y la cavalleria; al altre costat los cossos facultatius: l'artilleria, los ingeniers y l'Estat Major general.

Diputats, senadors y ministres hi ha que apoyan als uns perque son més en número, y van en busca de popularitat. Ministres, senadors y diputats, hi ha que apoyan als altres per l'afany de singularisarse.

Y entre tan, periodichs de caràcter militar publican articles molt violents contra determinats cossos, y oficials d'Estat Major assaltan una redacció y atropellan á un redactor fregantli un número del periódich pels bigotis.

Lo Congrès y 'l Senat s'ocupan del assumpto y tothom, qui més qui menos, escorra 'l bulto, qui per ser amich, qui per ser adversari del general Cassola; qui per simpatias, qui per antipatias al govern, y tots en general, militars y paisans, peixos xichs y peixos grossos, jefes de partits y soldats de fila fan mil equilibris per no tenir que arrostrar las conseqüències de indisposarse ab un ó altre dels dos bandos, ab que avuy per avuy y ab tanta passió apareix dividit l'exèrcit.

Tothom enrahona y ningú diu lo que sent: mitjas paraulas, idees contradictorias, reparos, tira y afliuxa... y sobre tot un gran respecte á las espasas.

Sols un home té 'l valor de alsarse per donar á tots una llissó. Aquest home es Castelar.

L'últim discurs del eminent aspóstol de la democràcia es més que un discurs, es un acte.

Un acte de valor, de independència, de patriotisme.

Mentres las miserias y 'ls personalismes y las passions petites y rastreras tenen dividits, fraccionats y fora de test als homes de la monarquia, Castelar que pèl logro dels ideals republicans no s'refia de una sorpresa militar, sinó del apoyo decidit de la opinió pública, acaba de dir l'última paraula respecte 'ls debers de la nació ab l'exèrcit y dels debers de l'exèrcit ab la nació.

Tots los partits representats en lo Congrès van aplaudir-lo ab entusiasme, desde 'ls demócratas progressistas als conservadors. Es que Castelar, com moltes altres vegades, aixecantse sobre 'l nivell del vulgo polítich que avuy priva, en un discurs breu, concis y contundent, sapigué resumir una opinió que es á un temps la veu del bon sentit y de la patria.

Restringir la llibertat de imprenta, dictar lleys especials de caràcter repressiu, perque un periódich que s'titula militar desbarra més ó menos, equivaldria á donar un pas endarrera, que ni Castelar, ni cap liberal, ni cap demócrata podian consentir-lo.

L'exèrcit mereix totes las consideracions; pero l'exèrcit es una organizació, ó millor encare, un organisme de disciplina y obediència, y per lo tan no pot regir-se per las lleys comunas.

«Jo—deya Castelar—als militars no 'ls permetria periódichs polítichs, ni cíclics de cap classe; jo no 'ls permetria polémicas en públich, ni oposar candidats generals á altres candidats generals para las presidencias de sas reunions, perque crech que tot aixó romp la disciplina del exèrcit y 'ns exposa á la pitjor de las anarquias, á la que perturba la forsa destinada per las lleys á oferirnos la coacció indispensable á tot govern.»

Recordava Castelar, y podia recordarlo ab orgull que aixís va ferho sent president de la República espanyola.

En cap país constitucional té l'exèrcit dret de petició: l'exèrcit no pot assistir á las assembleas públicas, l'exèrcit no pot, ni déu votar. L'exèrcit té grans prerrogativas y deuen exigirseli debers correlatius.

«No consentim que 'ls olvidi. Mentres nosaltres discutim aquí lo que més convé á la patria, l'exèrcit ha de vetllar pera que ningú atenti á la soberania nacional. Que mani 'l cap; pero no posém ló brás sobre del cap, perque llavors ja no hi ha societat regular, ni lley digna de ser obediada. Jo protesto contra totes las dicturas y especialment contra la dictadura militar.»

Aixís parlan los homes de la República.

Y quan lo general Cassola que aspira, segons diuen, á seguir los passos de Boulanger, se removia en los banchs plé de disgust, l'orador de la democràcia li recordava que 'ls generals més ilustres que hi ha hagut á Espanya, Espartero y Prim, ni en los moments més cul-

minants de la seva popularitat, van poder alcansar may la dictadura.

Y trassava 'l següent recort:

«A Fransa, á Alemania y á Russia l'exèrcit obeeix, l'exèrcit calla. A Fransa perque 'l gendre de un general cèlebre ha publicat un folleto sobre la próxima guerra europea, l'han condemnat á una llarga presó. A Fransa perque un alt jefe del exèrcit va anar—y no está encare ben comprobat—desde 'ls seus quartels á la capital, van borrarlo del Estat major general del exèrcit.

«Jo demano á la monarquia espanyola la disciplina que hi ha á la República francesa.»

Tota la Cámara en massa va aplaudir al orador.

Y aplaudint á Castelar va aplaudir á la gran República francesa, que té en l'opinió pública manifestada en los comicis la forsa més eficas y en la disciplina del exèrcit, apartat de las lluytas de partit, l'apoyo més ferm y la garantia més segura de respecte á la lley y á la voluntat del país.

¿Quán podran dir lo mateix de la seva obra los monarquichs espanyols?

P. K.

Á UN MARQUÉS.

Vaja; al fi li han dat lo premi qu'esperava fa tan temps; ja ha tocat las conseqüències de tants lunchs y tants banquets, y tants brindis y discursos...

¿Está content? ¡Ja es marqués!

Potsé 'l govern, al nombrarlo, no ha tingut prou bon acert en escullirli 'l seu títol:

vosté tindria que ser marqués de las Grans-Patillas, ó bé marqués del Gran-Tech ó de la Mâ-Foradada...

pero en fi, aixó ja está fet: es marqués... de casa seva y ara ja ningú li treu.

Bueno. ¿Ja ha pensat lo trángul que forsosament li vé?

¿Ja ha considerat la feyna que li durá 'l ser marqués?

Lo primer que li pertoca, es busca un bon argenter que li fassi una diadema marquesal, que s'tengui bés sobre 'l seu cap, per posársela com adorno dels cabells.

A la porteta del cotxe s'hi ha de fer pintá al moment una corona ben maca; se 'l ha de pintar també en los plats de casa seva, en mocadors, calçotets, toballóns, vasos y copas; s'ha de fer timbrá 'l paper, estampantli l'escut d'armas; se 'l ha de marcá igualment en la petaca,—si 'n gasta—en la mistera,—si 'n té—en los gemelos,—si 'n usa—y en tot lo que sigui seu.

Luego ha de mirar d'aprendre lo tracte d'aquesta gent que 'n diuen l'aristocracia, pues ja compondrá vosté que una cosa es ser don Paco y altra cosa es ser marqués. Lo títol que té li imposa un taranná diferent

del de las personas rasas: caminant, nant pèl passeig, rihent, plorant, assentantse, saludant, menjant, bebent... en tot ha de fer compendre que avuy vosté no es aquell ciutadá tan campetxano, sinó qu'és marqués... ¡marqués!

Ara aném á un' altra cosa:

á veure, ¿qué pensa fer pèl que toca á l'arcaldia? ¿Té intenció de seguir sent consocio dels Fontrodonas, Masvidals, Casas, Fusters, Cabots y demás familia?

¿Voldrá un marqués com vosté, que un Gasull lo fastidihi únicament pèl gust d'ell, demanantli estats de comptes, tractant d'esbrinar secrets y fentli extranyas preguntas sense dexarlo un moment?

¡Ah, no, marqués! No ho comporti; un marqués... es un marqués; un home del seu calibre no ha de descendí al nivell dels homenots sense títol...

¡Vaya! ¡No faltava més!

Ja n'ha apilat prou de mèrits, ja 'n té massa de serveys; quan un mortal logra véures un marqués com es vosté, se tanca en la seva finca, la converteix en castell y no vol ser mèt arcalde ni fe arengas, ni dar techs.

Créguim llensí aquesta vara; no la vulgui empunyar més, descansi de sas fatigas

y apa... ¡Vaji en nom de Déu! Barcelona aixís ho espera, mirant pèl bè de vosté... y també pèls interessos dels que paguem y callém. Si ho fa aixís será un gran home. Pássiho bè, senyor marqués, saludos á la marquesa y petons als marquesets.

C. GUMÀ.

ILLUNS publicarem l'Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA. No 'ns está bé alabarnos ni tenim cap necessitat de ferho, perque l'exit del Almanach que ha anat cada any en augment, está garantit aquest any per la firma dels principals escriptors festius y satirichs que 'ns han favoregut ab la seva col·laboració y pèls xispejants cromos,

caricaturas y dibuixos dels artistes Mariano Foix, F. Gomez Soler, J. Llobera, Apeles Mestres, R. Miró, M. Moliné, J. Lluís Pellicer y Enrich Serra. Preu del almanach: 50 centims, com cada any.

¿Se recordan de 'n Novaliches? Me refereixo al general vensut en Alcolea, al antich moderat, al últim defensor de la causa de D.ª Isabel II.

Un senador fa pochos dias va calificarlo de conservador, y ell en un rasgó de independència de caràcter va dir:

«Per evitar responsabilitats sápigat tothom que jo y la mèva consciencia 'ns trobém al costat del partit liberal que presideix en Sagasta.»

Pobres conservadors, tothom se 'n separa.

Ja va dirho en Becquer:

«¡Dios mio, que solos—se quedan los muertos!»

¿Qué ha passat en las altas y misteriosas regions de la política, perque 'ls conservadors que tan desesperats estavan contra en Sagasta, tot de un plegat hajan baixat velas, resignantse á callar com uns morts?

Se parla de promesas y contractes y de compromisos per un temps determinat. Se diu que dintre de un plasso fixo en Sagasta se 'n anirà del govern y 'ls deixarà 'l cabas de las cireras, perque las remenin á la mida del seu gust.

¿Será veritat? En tot cas procurin los fusionistas establir lo sufragi universal, y lo que haja de ser, ja 'ls ho dirém... de vots.

Un telégrama de Nadal:

«Están á punt d'extingirse las diferencias de criteris qu' existeixen entre en Sagasta y en Gamazo.»

¿Qué hi guanya ab tot aixó 'l gall de Nadal, ó 'l poble espanyol? Pèl cas lo mateix té que se 'l menjí un, com que sigan dos á menjarse'l.

En cambi lo que per un costat s'enganxa, se desenganxa per l'altre.

Si Sagasta y Gamazo s'uneixen; en Martos y en Canalejas han comensat á buscarse las pessigollas... ¡Y aixó que fins ara eran grans amigatxos!

En Martos volia imposarli un subsecretari; en Canalejas n'ha nombrat un altre, y va succehir alló dels xicotets:

—¿Renyits?

—Renyits.

—No 'm miris may més la cara.

—Está bé, quan té 'm posis davant, m' aclucare.

Ja ho veuhén, la política no pot estar més elevada.

Un sabater de Málaga troba un dia á un parroquia que li devia un parell de botas, y sense com va ni com costa, l'obliga á descalsarse, y 'l deixa descals y al mitj del fanch.

¿Que succehiria si tots los acreedors á conseqüència de la gran Exposició, emplehessin aquest sistema; ab D. Francisco de Paula?

¡Espanta considerarlo!

¡Casi casi no li quedarian més que las patillas!

A Manresa ha comensat á publicarse un periódich titulat «El batallador legitimista» que s'alaba de ser católich ranci.

Tan ranci va fentse 'l catolicisme carcunda, que ja no serveix per res: ni per ranxo de una partida.

Advertencia que fan alguns periodichs de la confra-

ria nea: «Recorra algunas casas de Barcelona un subjecte vestit de caputxi, demanant caritat. Lo tal subjecte no es caputxi, sinó un tunela que ha trobat aquesta manera de camparse la vida.»

Per lo tan ja ho saben: si un caputxi va á casa de vostés á trencarlos las oracions, garrotada y escalas avall!

Grans inundacions a Sagunto. Lo riu Palancia s' ha sortit de mare, imitant a n' en Martinez Campos, tretze anys endarrera.

Eran molts los monàrquichs qu' estavan consternats, y que no van calmar-se fins a saber de una manera positiva que 'l célebre garrofer no havia suferit detriment.

Els son aixis: tenint las garrofas asseguradas, ja están tranquils.

Lo governador de la Corunya va sorprendre las representacions de la comedia *El Sr. Gobernador*.

Entre 'ls governadors actuals hi ha molts confreres. Y 'ls confreres prenen candela.

D. Joan Mañé 'ns havia donat fa pocs dias ocasió de alabar-lo ab motiu de haver publicat un article en defensa de la cultura proverbial de la classe obrera de Barcelona.

¡Gracias a Déu,—deyam—que fins los periodistas reaccionaris com D. Joan Mañé y Flaquer reconeixen las virtuts del poble barceloni! Declarar-lo ben educat y sensat casi es lo mateix que reconeixer-li condicions per exercir lo sufragi universal.

Y lo mateix que nosaltres opinavan gran numero de periódichs locals y hasta de Madrid.

Estavam en un error.

D. Joan Mañé ha acabat de desvaneixer tota suposició benévola.

«No basta—diu ara—que un ciutadà no mossegui, perque se li reconeixi la inteligencia, la discreció y la independència necessarias pera intervenir ab lo vot en los negocis del Estat.»

Es a dir: la decantada cultura dels obrers de Barcelona queda reduhida a que no mossegan. Ni més, ni menos.

Está vist: lo director del *Diari de Barcelona* transigirá ab tot menos ab la popularitat y tindrà sempre a gloria aquella célebre frase, a propòsit de un descarrilament:

«Afortunadamente, los coches destrozados eran toños de tercera clase.»

Fins ara no hem volgut dir res de las senyoretas de la bona societat que demanavan en un remilit publicat en *El Noticiero universal* que se 'ls reservés una part del Parch, perque las sévas *toilettes* no haguessen de rossarse ab los mocadors de merino, ni las livitas de panyo ab la brusa blava dels nostres obrers.

¿Existeixen realment aquestas senyoretas? Creyém que no. Es més, creyém que no poden existir, en la democràtica Barcelona. Aquí, qui més qui menos treballa, al treball deu la seva fortuna, ó descendeix de honrats treballadors. Per aixó 'l treball es honrat per tot arreu, y ningú 's desdenya d' encaixar ab la mà callosa del obrer.

Aquí tothom treballa hem dit, y hem dit mal. Tothom treballa menos los que tal vegada intentan convertir lo Parch, lloch d' expansió pública, en un siti de recreo a tant l' entrada, ó siga en un negoci particular.

Pero 'ls que tal se proposan no son *senyoretas*. Que 's treguin la màscara y que 's donguin a coneixer, y veurém si aquestas *senyoretas* portan patillas, bigoti ó tota la barba.

El *Noticiero universal* que tan cándidament ha caygut en lo llàs, tornant pèl seu bon nom, hauria de arrancar caretas perque tots vegessim qui es l' insensat que s' atreueix a insultar a la classe obrera de Barcelona.

Ab molt éxit va estrenarse la senmana passada, en lo *Teatro de Novedats* la nova joguina del nostre company C. Gumá. *L' amor es cego*. Molts aplausos, molts riallas y l' autor cridat a las taulas, no pogué presentarse, per no trobarse en lo teatro.

UN DIA FELÍS.

Si no fos que t'è pór de ferse mal, don Práxedes de bona gana reboteria 'l seu cap per les parets.

Tot se li tornan dificultats. Tothom l' inquieta. Per tot arreu li surten enemichs.

En Cánovas li ha declarat guerra a mort, de resultas d' alló de las xiuladas.

En Martínez Campos está empipat ab ell, pero no vol acabar de rompre ab en Cassola.

En Cassola li fa mala cara, perque no envía en Martínez Campos a passeig.

En Gamazo está furios a causa de la qüestió agraria.

En Martos ho está per assumptos de 'n Canalejas.

En Salamanca, 'l duch de Tetuán, l' Alonso Martínez...

tots per fas ó per nefas li tenen tirria y están disposats a ferli una mala jugada a la primera ocasió que 's presenti.

¿Com sortir d' aquest galimatias, d' aquest enredo d' odís, passions y exigencias?

Lo pobre Sagasta 's dona al dimoni; pero 'l dimoni no vol carregar ab semblant mort, y no se 'l escolta.

Quan més apurat se troba don Práxedes y més malas paraulas surten de la seva boca, 's mou la porta del seu despai y 's presenta 'l senyor Cánovas.

—¡Ay!—pensa en Sagasta—¡lo que menos vè á assessorarme!

—Amich Práxedes—diu en Cánovas, com si hagués endevinat lo seu pensament.—vinch en só de pau.

—Y aixó?
—Si senyor: estich arrepenit de la mèva conducta passada y dels mèus arrebatos, y desitjo presentarli un testimoni de la mèva sumissió. Desde avuy cóntim com lo seu millor amich.—

Casi ab las llágrimas als ulls, en Sagasta va per donarli las gracias, quan grinyolan altra vegada las frontissas de la porta y apareix la simpática figura del general Martínez Campos.

—¡General!—exclama en Sagasta:—¡Perdó!
—¿Perdó de qué? Jo soch lo qui vinch a demanarn'hi a vosté y a suplicarli que 'm consideri com un amich inseparable.—

En Sagasta extèn los brassos, pero torna a obrirse la mampara y s presenta en Cassola.

—¡Ara si que s' arma la grossa.—murmura en Sagasta en veu baixa. Y alsantla una mica més, exclama:

—Dispensi, Cassola. ¿vel ferme 'l favor de esperar-se uns quants días, fins que la comissió haja determinat sobre ...

—¡Pues no m' haig d' esperar! Tots los días, tots los mesos tots los anys que vulgui. Desde aquest moment deixo la qüestió de las reformas militars a la mà de vosté.—

En Sagasta creu tornarse boig d' alegría; pero encara li esperan més satisfaccions. La cara de 'n Gamazo apareix en l' obertura de la porta.

—¿Hi ha permís?

—Endavant. Vosté deu venir a queixarse perque jo encare...—

—Res d' aixó.—replia en Gamazo:—justament vinch a solicitarli l' olvit complet de las mèvas discrepacias, jurantli y prometentli que no hi tornaré may més.—

Vermell de satisfacció, don Práxedes va per menjarse a n' en Gamazo a petóns; pero un nou personatge que 's presenta 'l destorba. Es en Martos.

En Sagasta torna a entristirse.

—Ja 'm penso per qué vè, don Cristino;—li diu, acostantseli ab humilitat,—deurá estar enfadat ab mí, perque en Canalejas no ha volgut....

—Al contrari—interromp en Martos—vull demostrarli 'l mèn arrepenitment y declararli qu' estich molt satisfet de 'n Canalejas, de vosté y de tot lo món....—

L' entusiasmat Sagasta ja no pot més. Abrassa als uns y als altres, plora d' alegría, salta, balla y fa petóns hasta a n' en Cánovas...

Tornantli las abressadas y totas las sévas demostracions d' afecte, los cinch personatjes van despedintse de 'n Sagasta y se 'n baixan escalas avall.

Lo president del Consell de ministres, al trobarse sol, té una idea lluminosa. Agafa precipitadament lo calendari y mira quin dia es.

¡28 de desembre! ¡'ls ignocents!

¡Quina broma més pesada!

Surt al balcó per tirar ni que sigui un test pèl cap dels polítichs que ab tanta frescura s' han divertit ab ell; pero ja te me 'ls veu girant la cantonada, corrent com una colla de xicots, y cridant tot mirant al seu balcó:

—¡La llufa!

FANTÁSTICH.

A UNA ALTESA.

¿Per qué tanta vanitat gastas, altiva princesa?

¿Per qué en ta mirada encesa hi brilla l' orgull malvat?

¿Per qué en ton cor assecat é inepte per la alegría solament la enveja hi nia?

¿Per qué a dins de ton cervell sols hi bullen en tropell ideas de tirania?

Si esta seda que enboicalla tas preciosas carns reals es obra de uns cuchs, que 'ls tals fentla feren sa mortalla, y eix lo teu cos menudalla de sers l' han de devorar, ¿en qué donchs t' has de gloriar quan tals glorias no existeixen, que a la fi uns cuchs te vesteixen y altres t' han de despollar?

VICENS COTS SAMON.

¡MARQUÉS!

om que no n' hi havia prou ab ferlo ciutadà benemérit y catalá ilustre, ja 'l tenim marqués.

No l' han fet comte per no recordarli tants y tants comptes que s' han quedat a deure: l' han fet marqués, y marqués esdrújul.... Marqués de Olérdola.

¡Olé!... Oler (que vol dir olorar;) dola contracció d' endola.

Ja tenen tela tallada 'ls etimologistas de las generacions futuras:—Marqués de Olérdola: Marqués que olorava las endolas: Marqués que olorava las pessetas!...

Y ell s' ha quedat tan satisfet, tan estarrufat, que a horas d' ara no li taparian el c...aso, com diu *La Dinastia*, ab cinquanta grossas de patillas com las sévas.

¿Quí havia de dirli a Olérdola, l' antigua ciutat cartaginesa, que casi va desarareixer del mapa, quedant convertida en un poblet de mala mort, quí havia de dirli, que li estava reservada tanta gloria?

¡Ah! Totas las grandesas patrias resucitan: després de Sagunto, Olérdola.

No en va al pronunciar lo seu últim discurs en la gran sala del Parch, que será en lo successiu lo castell feudal

del noble y egregi Senyor Marqués de Olérdola; no en va, repeiteixo, va tenir aquest lo bon acert de compararse ab l' invicte general Prim.

¿Que per ventura las hassanyas del ilustre general en la guerra de Africa, no van valerli 'l títul de *Marqués de los Castillejos*?

Donchs serveys per serveys: hassanyas per hassanyas; títul per títul... Si a l' un van ferlo Marqués de los Castillejos, bè poden fer al altre Marqués de Olérdola.

Quèdis, donchs, ab lo títul que acaban de conferirli: se l' ha guanyat. Y alabis sempre—que bè t'è prou motius per ferho—de que si en Prim va quedarse *prim* com antes després de have'l merescut, ell, després de tants tiberis queda marqués... y *groixut!*

En aquest moment entra la minyona y m' entrega una carta, que acaban de portarme.

La firma un antich lector de la *CAMPANA* poseedor de un gos perdiguer, que per lo que diu se l' estima molt, ja que havent caygut en poder dels del carretó, va anarlo a rescatar, aixis que va saberho, dos días després de la desgracia.

L' autor de la carta 's queixa de que ab tot y haverli exigit a més de la multa, una pesseta diaria per la manutenció del gos, sab de bona tinta que a la pobra bestia van ferli passar los dos días de cautiveri sense menjar ni beure.

«Resultat, diu, que al tornar a casa 'l mèu pobre *Marqués*, está desconegut.»

Ja ho véu, Sr. Marqués de Olérdola: no es just que ni entre marquesos los uns menjin tant y 'ls altres tant poch.

¡Una mica de caritat per tots los seus *tocayos* que pugan ser víctimas del llas escorredor!

P. DEL O.

Madrid tiran petardos. Van comensar per en Cánovas, van continuar per en Capdepont, ministre de la Gobernació y han continuat per en Silvela.

¡Pim!... ¡Pam!... ¡Pum!... L' hassanya s' atribueix als jugadors, contra 'ls quals s' ha emprés una activa campanya de persecució.

Y ells tornantne bè per mal tiran petardos per tot, per veure si als homes públichs los passa l' *hipo* (l' singlot.)

A Berlin preparan un concert en obsequi del emperador, en lo qual hi pendrán part 300 trompas.

Per bè que vagi 'l concert com aixis es d' esperar, l' emperador podrà dir:

—¡Amigo m' han bèn *trompat!*

Entre 'ls molts acreedors de l' Ajuntament s' hi contan los professors de l' orquesta que van pendre part en las festas religiosás de la coronació de la Verge de la Mercé.

Aquesta es la manera de que tot marxi bè, que aixis lo crit dels músichs arriba fins al cel.

Entre 'ls comptes aprobats últimament per la corporació municipal de Barcelona, n' hi ha un de 111,144 pessetas per consum de gas.

¡111,144 pessetas de llum, y ab tanta llum no hi haurá medi de veure 'ls comptes de la Exposició!

Lo general Cassola está rabiós.

Diu que mentres sigüé ministre, defensá ab tibiasa las reformas militars; pero que desde que ha caygut del candelero está resolt a defensarlas ab gran calor.

¡Cuidado, cuidado!...

Miri que si al fogó hi ha massa foch, las cassolas s' esquerdan. Y sobre tot quan las cassolas están en sech.

A drete lley, a D. Francisco, no havían de ferlo marqués de Olérdola, sinó comte de Barcelona.

Si 's considera que Olérdola es un poblet arreconat del Panadés, resulta que al ferlo marqués de Olérdola, han tractat de arreconarlo.

Lo primer que ha fet D. Francisco, al rebre 'l nombrament de marqués, ha sigut cridar a Mr. Martín.

—Mr. Martín, li ha dit, acaban de ferme noble y vosté s' encarrega de ferme l' escut.

Any nou, vida vella.

—Corri, una primera per Zaragoza, que al menys allí no tiran petardos.

Una qüestió molt negra y punxada.

Mr. Martín ha respost:

—¿Com lo vol, al *gratin* ó á la mayanesa?

La segona sort de la rifa de Nadal va caure á Zaragossa.

La tercera á Madrid.

La primera, sens dupte per equivocació, en lloch de Sevilla va anar á San Sebastián.

Si hagués anat á Sevilla haurien pogut dir que la sort va sempre allà hont xiulan als conservadors.

Lo que passa en l' Ajuntament es tan cómic, que si no fes fàstich, faria riure. Los regidors nombran a don Francisco catalá ilustre y acordan penjarlo.

Entenemnos; acordan penjar lo seu retrato.

Y á la sessió següent, per respondre de una manera ó altra á la oposició casi unánime de Barcelona, acordan escriure aquest acort ab lletres d' or... perque fassi més oro.

Lo Sr. Sol, cada dia més empatillat ab en Rius, pronuncia un calurós discurs defensant las lletres d' or.

Y l' Sr. Mirambell demana que s' aprobin per unanimitat las paraulas pronunciadas per lo Sr. Sol.

Sols faltava que demanés que las paraulas del Sr. Sol s' escribissen també ab lletres d' or.

Y després que un altre regidor demanés que s' escribissen ab lletres d' or las paraulas del Sr. Mirambell.

Y aixis sucesivamente fins que tots quedessin daurats de cap á peus.

Cassat al vol:

—Diu que 'l govern l' ha nombrat marqués.

—Aixís sembla.

—Hòme, es molt extrany que 'l nombrament no haja sortit encare á la *Gaceta*.

—Espérat: crech que 'l nombrament no sortirà fins lo dia 28.

—¡Ignocent!

En un banquet donat pels regidors de Madrid á alguns ministres:

«Madrid no es dels madrilenyos, sinó dels espanyols.»

Al revés te lo digo para que me entiendas. Los espanyols son dels madrilenyos.

«Mentres á Madrid paga cada habitant 22 pessetas per encabessament de consums, á Barcelona no paga més que 12 pessetas.»

Es molt natural. Barcelona es una ciutat de productors: Madrid, una ciutat de *consumidors*.

A Granada hagué de suspendres un judici oral, perque tots los testimonis cridats á declarar estavan bo-rratxos.

En tals condicions era impossible hasta pendre jurament als citats testimonis.

Per la senzilla rahó de que tots professavan la religió turca.

«Any nou vida nova,» diu l' adagi.
Y D. Francisco esmenantli la plana:
«Any nou, vida de marqués.»

Fins ara D. Francisco usava berlina ab un caball; pero sembla qu' en lo sucesiu arrastrará carretella ab un tronch de primera.

Es lo que deya aquell feligrés:

«Com més nobles, més animals.»

XARADA.

Es astut y *hu-dos* en Tot y dos-tres gran diplomacia per veure si cau en gracia dels liberals. més no pot Ja tè en contra á tot lo poble qui molt prompte li dirá: —¿No vols caldo? Donchs pendrà una *tersa-prima* doble. P. TALLADAS.

ANAGRAMA.

Dilluns lo Pere Pasqual á sa filla va passá una tremenda *total* y 'l dinars li regalá una *total* de coral. ¡Quín geni més especial! VIOLETA.

TRENCA-CLOSCAS.

SALTA A CASA DEL PEBRER. Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo nom de una pessa catalana. CARA-TALLAT.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: nom d' home.—Sogona: part de la senmana.—Tercera: nom de dona. NOY DE SARRIÁ.

GEROGLÍFICH.

∴ +
I
4.000

QUÍM DEL CAFÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans A. Ben G., G. Roca, Marqués de las Arengadas, Cap y Qua, J. Candela, O. Rauder y Neilpe. S. Font, Un manrésá, J. E., Pep de la Alfombra y Un Eclesiástich:—Lo que 'ns envían no fa per casa. Ciudadans R. Castellá, J. Sugrañes Urpí, Dolors Mont, Dr. Tranquill, Maginet Pettit, Bruno Duran, F. Tiana, Católich y Un Xato:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envían.

Ciutada A. B. C. D. (Guisona): Unicament garantítho una firma coneguda podrém fernos eco de lo que 'ns envía.—Felip: La poesia estaria bé, si no fós tan llargay no anés tan lleugera de roba: certas cosas no poden dirse sinó embossadas.—Cirilo Carbassa: La combinació no fa per nosaltres.—Bamonet R.: Va molt bé lo que 'ns envía.—A. Rossell: Repassi 'ls sonets y trobara que hi ha alguns versos defectuosos, ja pels accents ja per las sílabas.—J. Portals: En lo articlet hi ha bona intenció; pero la cosa no mereix que 's prengui tan en serio.—C. Bort y Bonet: Tenim molt original en cartera; pero, en fi, mirarém de complaure'l. De lo que 'ns envía pot aprofitarse l' anagrama.—Just Aleix: L' articlet va bé.—M. Badia: Igual que la composició de vostre.—Picio, Adam y C.: Com a poesia cómica li falta sal.—P. Gomis: Agrahim la seva advertencia y suplicarém al editor que la poesia en planta.—R. Roura: Lo qu' es pèl «Almanach» ha fet tart. Per altra part encare que ben versificada la poesia té poch fondo.—Faló: Es molt fluixeta, y té algunas rimas falsas.—Lluís Salvador: Los sonets van bé.—Xavier Alemany: L' articlet que 'ns envía es de molt bona casta, y no sols l' acceptém, sin que li agrahim y 'l felicitem.

AVIS IMPORTANT

AB DIBUIXOS, CARICATURAS Y MAGNÍFICHES CROMOS DELS PINTORS

Moliné, Mestres, Pellicer, Llobera, Foix, Miró, y Gomez Soler.

Preu: Ptas. 0'50

Sortirà á llum á primers de la semana entrant.

LOPEZ, Editor.—*kambia del Mitj*, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.